

פ ר ו ט ו ר ל מ.ס. 7/צ

מישיבת ועדת הכספים שהתקיימה ביום ג', כ"ח באלול
חט"ז, 4 בספטמבר 1956, בשעה 16.30, בקריה.

ש.ו.ב.

הנוכחים

חברי הוועדה:
י. גורי - היו"ר
ח. אריאב
י. בדר
א. בהיר
ש. דיין
א. הרצפלד
מ. חזני
ח. לנדאו
י. טפיר
מ. קלמר
ש. בזק - מזכיר הוועדה

מוזמנים:
מר זגגי - מטעם משרד האוצר
מר בן דרוד - " "
מר מועלם - " "

מר טנה - מטעם משרד העבודה.

ס ד ר - ה י ו ם

- א. אגרות חוב של עיריות ולשויות מקומיות - פטור ממס הכנסה;
- ב. הלאמת חברת פקורות (הצעה ליהודי חוב)
- ג. קידום הבניה לחיטול המעברות;
- ד. שנויים בתקציב לשנת 1956/57.

היו"ר י. גורי:
אני פותח את הישיבה.
אישרנו את החוק המאפשר לעיריות ולשויות המקומיות
הוצאת אגרות חוב, ואני מבקש לאשר פטור הרבית ממס הכנסה וערבות. (קורא
מכתב שר האוצר בעניין זה, מיום 3.9.56)

ח. לנדאו:
מי יהיה אחראי להוצאת הכספים הללו, שהם נוטפים
לתקציבים שאושרו לשנה זו, למטרות להם נקבעו?

מר זגגי:
כספיה אלה צריכים להיות מוצאים לפי אישורה של
שר הפנים ושר האוצר. אנו נותנים מקדמה של חצי
מליון לירות לעיריית תל-אביב על חשבון ההכנסה מאגרות החוב, יען
כי ידועה לנו המטרה לשמה יוצאו, אם כי לפי החוק צריכה היחל לבוא קודם
החלטה של המינהל.

ש. דיין:
האם המועצות האזוריות כלולות בהסדר זה?

היו"ר י. גורי:
החבר שחבר המועצות האזוריות ידע על הסדר זה ולא
היה כלל מעוניין לקחת חלק באמיטייה זו. עלפי הטכני
מיוחה עם חבר המועצות הם יקבלו במקום זה כספיהם מחקציב הפיתוח.

ש. דיון:

אני חושב שכל הישובי הכפריים צריכים להיות כלולים בכך. ישנו ישובים שאמנם לא הגיעו עדיון לביטוח, אך כבר יש להם אחישה ואו הזדמנות לחייב את החלש החזק לטייע לחלש. הפתוח נדרש בישובי הכפריים יותר מאשר בערים, ואני רוצה שיהיה דיון נוסף.

היו"ר י. גורי:

ענין האמינות כבר אושר על ידי חוק ולא נעכב זאת. אני מוכן לפנות לשר הפנים ולבקש פרטים על ההסדר שהושג עם המוצות האזוריות בקשר לאופן ולמידה בה הן יכולות להנות מאמינות זו, אם במישרין ואם בעקיפין.

הפטור אושר ללא התנגדות

הלאמת חברת "מקורות" (הצעה לסדר היום)

מר זגני:

שר האוצר בקש להודיע כי לא יוכל לבוא לישיבה זו מאחר שנודע לו עליה באחר וקבע להיות דבריהם.

שאיך לדחותה

א. בהיר:

נראה לי כי יהיה הרבה יותר הגיוני לדחות את הדיון למועד שבו יוכל שר האוצר להשתתף, אם כי אינני מחננד שהוועדה תדון בכך היום אם היא רוצה.

היו"ר י. גורי:

אם הדיון לא יסתיים היום או לא נוכל לסיימו בגלל העדרו של שר האוצר, נדחה את הסיכום למועד אחר.

(קורא מ"דברי הכנסת" מיום 29.11.55 דברי אריאב וחשובת שר האוצר).

ח. אריאב:

רצוני להוסיף כמה הערות לדברי בכנסת. ראשית, גם מחוץ דברי שר האוצר יוצא כי הגיע הזמן לדון בענין זה בכנסת או שחבוא הצעה רשמית של הממשלה, אך מאז עברה שנה ודבר לא השתנה. שנית, שר האוצר לא סתר שתי עובדות ברורות: א. שמשק המים צריך להיות שיין למדינה אך חברת מקורות שליטה על החלק המקריע של משק המים; ב. הממשלה השקיעה סכומים עצומים בשעה שהסוכנות וההסתדרות השקיעו הרבה פחות ולכן צריך להקים הנהלה שהחלק המכריע בה יהיה לממשלה. שר האוצר לא סתר את ההגיון שבהצעה זו. הצעה זו נתמכת על ידי כחות כבירים במדינה: ראש הממלה ואף חנועת המושבים.

י. בדר:

אני מציע לוועדה להחליט להעביר את הענין לדיון בכנסת.

היו"ר י. גורי:

זו תוכל רק להיות אחת מהצעות הסיכום של הדיון.

מר זגני:

מאז דברי שר האוצר בכנסת חלה התקדמות מסוימת. על פי החיטת ועדת השרים הכלכליים ניתנה הוראה ליועצים הטכניים לחאם את הקנון החברה להנהלה בה יהיו שליט להסתדרות וגני-שליטים לממשלה ולסוכנות.

הממשלה הועמדה בפני בעיית ההקעות במקורות גם ללא קשר עם שאלת הבעלות. השקעות אלו לפי טבען אינן יכולות להיות מאוזנות דוגמת השקעות בתעשייה. החבר כי אין אפשרות לעמוד על התביעה של החזקה הקרן והרביית של השקעות אלו, כי הן אינן נוטאות פרי חוץ שנים רבות. הועדה שחקרה בעיה זו הגיעה בסוף 1954 למסקנה כי הממשלה חייבת לחלק את השקעותיה לשני סוגים: מניות והלוואה לזמן ארוך ברביית לא גבוהה. סוג המניות לא נקבע. רק אחר כך התעוררה השאלה של חלק הממשלה בהנהלה. לדעתי לא הבעלות הפורמלית היא הקובעת אלא השותפות בהנהלת הענין. אני רואה מעלה יתרה בשותפות עם הסוכנות הפועלת גם כמוסד מיישב ומייצגת את זכויות המתייטבים, וגם משתתפת בהון ובתפועול. לאלה התומכים בבעלות מלאה של הממשלה לא אגלה סוד אם אומר כי ההתפתחות היחזקזאת טאי אפשר לוותר בנקל על השותפות הנוכחיים; הם חושבים כי זכויות הסטוריות וגם כספיות מקנות להם זכויות שותפות במפעל גם להבא.

בעיית המחירים היא בעיה חמורה, כי רוב צרכני המיח החדשים מתווספים באזורי טח המיח יקרים. שמעתי כי צריכת המיח בנגב, שהיא מיח יקרים, מהווה חמשים אחוז של הצריכה.

אשר להשקעות, יש בידי המ פריז עד לסוף מרץ 1956: הלואות מחקציב הפיתוח 74 מליון ועוד 5 מליון לירות הפרטים; 4,5 מליון לירות הלואהשל אמפ"ל; 8,1 מליון לירות טחורות באמצעות הטילומיט ועוד הלואות אחרות - סך הכל 92,117,000 מליון לירות באמצעות הממשלה. באמצעות הסוכנות הושקעו 39,3 מליון לירות, ולרכישת זכויות מיח הוכנסו 8,1 מליון לירות.

קלמר: מה השקיעה ההסתדרות?

מר זגני: 300,000 לירות. באופן פורז לי המתיישבים הם הרוכשים את זכויות המיח ולא ההסתדרות. הסכום של 39 מליון לירות שהשקיעה הסוכנות כולל 16 מליון לירות לרכישת זכויות מיח עבור החייטבות חדשה.

י. ספיר: הסכומים שניתנו על ידי הממשלה חויבו ברבית מטויימת. מה שולט על חשבון הרבית ועל חשבון הקרן?

מר זגני: בוצעו כמה תשלומים עלחשבון הלואות מחקציב הפיתוח. עד מרץ 1955 שולמו 1,882,000 לירות ואילו בשנת החקציב 1955/56 שולמו על חשבון קרן ובבית יחד 814,000 לירות - סך הכל 2,6 מליון לירות כולל קרן וגם רבית.

י. ספיר: האם יש כבר איזה שהוא חישוב המראה איזה חלק של ההשקעות נותן כבר פרי ואיזה חלק מושקע עדיין

בעבודות הכנה?

מר זגני: זאת צריך לבדוק עדיין.

י. בדר: לפי נתונים שאספתי העבירה הממשלה לידי מקורות עד סוף שנת התקציב 98 מליון לירות. אינני בטוח אם המספרים ששמענו עליהם באמת מדויי ים, ואני מבקש כי נקבל מן האוצר מכתב רשמי עם פרוט הסכומים שהועברו מן הממשלה לידי מקורות - אלו סכומים, באיזו רבית ובאלו תנאים, במידה והתנאים כבר נקבעו... כמו כן רצוני לקבל אותה אינפורמציה לגבי חברות-בת של מקורות, הקשורות במישרין עם או בעקיפין או כלל לא עם משק המיח, כגון יובל-גח, לפידות, נפטא. אני מניח כי כספיהם אלה ניתנו בחלקם מחקציבי הפיתוח או מכספיהן של חברות ממשלתיות שקבלו כספים מחקציבי הפיתוח. במידה ויש מדברים על הסכום עם מקורות, הרי הוא יכלול ודאי באופן אוטומטי גם אתחברות הבת שלה, ולשם כך חייבים לדעת מהן ההשקעות בחברות בת אלו.

מאחר שההלואות הממשלתיות ניתנו למקורות לצורך ניהול משק המיח, אני מעוניין שיערך ברור מיוחד כיצד יכלה חברה שמצב ההשקעות שלה הוא כזה והדורשת מן הממשלה הלואות לטלמיט שנה ויותר ללא רבית, להשקיע אמצעים כספיים במפעלים טפקולטיביים. פרוט הדבר שהיא כיוונה לעסקי נפט טפקולטיביים כספיים שהיא קבלה לממן נוסף מחקציב הפיתוח לצורך משק המיח.

מלבד זאת אני מבקש אינפורמציה על הון המניות של החברה: אלו וכמה מניות הן בנות זכות הצבעה, ואיזה סוג קיבל דיווידנדה.

הייתי רוצה לדעת מהו ההבדל בין זכויות המיח הנרכשות על ידי הותיישבות ובין זכויותהנרכשות על ידי עיריות ומועצות מקומיות וכן על ידי מפעלים משקיים. למעשה זוהי הכנסה נוספת של החברה, המופיעה כהרחבה של ההון המשוקע ולפיכך אינה חייבת במט. רצוני לדעת מהן הכנסותיה החייבות במט של חברת מקורות במשך השנים האחרונות.

אשר לזכויות המיח של המתיישבים, אי אפשר לומר שהסוכנות השקיעה כספיהם אלה אם מחייבים את המתיישבים להחזיר זאת. היא רק טייעה למתיישבים על ידי מימון זמני. (מר זגני: אם כך אפשר לומר שגם הממשלה לא השקיעה, כי מקורות תצטרך להחזיר את הכספיים).

בדרך כלל אינני חומך בהלאמת מפעל מצליח. ההבדל בין מקורות לחברת החשמל הוא, שבאחרונה שלט מי שהשקיע במפעל ובנה בו, בשעה שמצב ההשקעות במקורות אינו מצדיק כלל את שליטת ההסתדרות בו. לפי חוקי המנדט כל זכויות המים במדינה מוקנות לנציב העליון, היינו לממשלת ישראל; למעשה כל אטפקת המים מוקנה לחברה פרטית. חברה אשר יש בה שני שותפים בלבד בעלי זכות הצבעה אינה יכולה אפילו להיקרא חברה צבורית מחינה פורמלית. עובדה היא שאפילו למבקר המדינה אין כל זכות לבדוק את הנעשה במפעל אשר המדינה השקיעה בו 98 מליון לירות והנו שותף בכל מיני עסקים.

עלינו להבטיח כי נהול ענייניה של חברה המבוטטת על כספי המדינה ומצפה להשקעות ממשלתיות דומות גם בעתיד, יהיה נתון בידי הממשלה וכפוף לבקורת מבקר המדינה ופקוח מלא של הכנסות. שליט בהנהלה איננו בחינת פחרון לבעיה.

י. ספיר:
הייתי מיעץ לחברי הועדה לקרוא את דבריו של ראש הממשלה בענין זה בוועידת ההסתדרות. "הלאמה" אינו מונח מתאים בענין זה.

לפני חמש שנים עמדה חברת מקורות באותו מצב בו כאתה עצמה חברת החשמל לפני שנתיים: אי יכולה כספית למלא את התפקיד המוטל עליה. כאשר נכנסה הממשלה לענין זה היה מחובתה לקבוע את הטטוס של כלהכספים שהיא נתנה למקורות, ולא להגיע לידי השקעה יוחר מתעלים מליון לירות, המחייבת פעולה לאחר מעשה שיש הקוראים לה הלאמה. אילו הועמדו התנאים לפני חמש שנים, הייתה מקורות גאלצת להעביר את המפעל לממשלה, כי לא היה ביכלתה לקיימו.

המתיי בים הם בעלי ההשקעה הגדולה ביותר פרט לממשלה: 8 מליון באופן ישיר ו-16 מליון לירות באמצעות הסוכנות. להם אין כל זכות דעה בהנהלת ענייני החברה. ההסתדרות אינה יכולה לייצג את כל צרכני המים וגם לא את החקלאות, בהיותה גוף ממלכתי. עתידו של כל משק חקלאי תלוי בהקצבת המים שהוא מקבל, ותכנון ההקצבות הללו יכול להיות מכשיר רב כח בידי המדינה לתכנון החקלאות לפי אזוריים ולפיגידולים שהמדינה מעוניינת בהם, גם אם זה עומד בניגוד לאינטרסי של בעלי המניות. איזון ארצי של מחירים יכול להיות בעיהטל קיום או אי-קיום ענפים מסויימים ואזוריים חקלאיים מסויימים. אמנם אין לחברה טטוס מונופוליסטי, אך למעשה כך הוא הדבר. עובדה היאשהפעולה נעשית ללא כל בייט חוקי, ואסור לערער על כך פי ענין המים עוטה הילה של קדושה.

מפעל מיטחייב להיות ממלתי, גם משום שאין כל סיכוי שהוא זכל פעם להחזיר את ההשקעות שחייבים לעשות בו. חשלוט עבור שמוש במים יכול לכל היוחר לכמות את ההוצאות הטוטפות. ההשקעות לא נטחיימו עדיין, ואם לא ימשיכו וישקיעו שוב באותו הקף מסכנים גטמה שהושקע כבר, כי התכנון הארצי הואמטולב ואי אפשר לקיים משק אינטנסיבי על פחות מדי מים. מן ההכרח להגדיל את היחידות המושקות במשקים החקלאיים כדי שיוכלו למצוא קיומם. לכן דרושה עוד השקעה של מאה מליון לירות לפחות. לכן בתוך ההקף הכללי של מקורות בשנים הבאות יש מקום לממשלה ולטוכנות מצד אחד, ואולי גם לגוף מטעם הצרכנים, אם כי לא הייתי מיעץ לכך.

אשר לזכויות מיטחדים, הם קיימים בכלמיני שטחים ולא התחשבנו בכך. כאשר חברת החשמל הגיעהלמצב שלא יכלה למלא חפקידה בכחותיה היא, עברה לידי הממשלה שנחנה את הכסף. שם עוד אפשר היהלחשוב על שיתוף הון פרטי, אך אין כל מקום להניח כי אפשר לשחף הון פרטי בהשקעות הדרושות למפעלי מים ארציים. שם גם היחהקיימת אפשרות להטיל מדי פעם תשלומים כבדים יותר על הצרכנים העירוניים, שעה שלגבי המים החקלאות היא הצרכן העיקרי. לכן רק השקעות ממלכתיות יכולות כאן לפתור את הבעיה. האם רק משום הזכות ההטורית מגיע להסתדרות שליט מן הבעלות? בזכות 300 אלף לירות אי אפשר לתבוע את הזכויות של בעלי זכויות המים.

גם אם נעשה את חישוב ההשקעות לפי ערך המטבע באותו זמן, תחקבל פרופורציה אחרת מזו המוצעת. כל השקעה נוספת של הממשלה מקנה את הזכות לדרוש מניות, ואין להטכים לחישוב חלק מן ההשקעות כהלואות רק כדי להצדיק פרופורציה של שליש. אם כל השקעה נוספת תיחשב כחוספת מניות תהיה הממשלה זכאית חוץ שלש שנים ל-90% מן הבעלות. אם כולל מטכמים שאי אפשר לראות בחלק מן הכספים הלואה, הרי זו השקאה שהמדינה והעט זכאים לקבל עבורה את הזכות המלאה של הבעלים. לכן אני מגיע למסקנה כי לפי שונו אופן של חישוב ולפי שונו בטיט חוקי אי אפשר להגיע לידי חלוקה של שלשה שלישים.

יש צורך לחשב את ההשקעות האחרות לפי הערך המלא ולתח להתדרות את הצורה הריאלי בחוספת כבוד וכהילה; הטוכפות תקבל גם כן את החלק המגיע לה והממ לה גם כן תהיה שוחפה לפי גודל הטכומים שהשייעה עד היום, חוץ קביעת הסדר שבמשך הזמן תשתנה הפרופורציה לפי ההשקעות הנוספות שיושקעו. כך יבוסט הבנין על עקרון מתקבל על הדעת - אותו עקרון שהופעל לגבי חברת החשמל שהיא גם כן טרוח ממלכתי. צריך להיות טו עקרוני אחד שיוחאם למקורות ולכל מפעל אחר במינה: הבעלות מגיעה למשקיע, לפי חלקו.

המשך הדיון יתקיים בישיבה לאחר החגים. היו"ר י. גוריי

אני מבקש להזמין להמשך הדיון את מנהל מקורות. א. בהיר:

אני חושב כי אפשר להזמין את מר בלאט ולשמוע השקפותיו בעניינים אלה. ח. לנדאו:

אני חושב כי צריך להזמין מישהו מטעם ההסתדרות, כי היא הנחקפת העיקרית בויכוח זה. א. הרצפלד:

מנהל מקורות מייצג את כל הגורמים בהנהלחה. אשר למר בלאט, השקפותיו ידועות. היו"ר י. גוריי:

קידום הבניה לחיסול ומעברות
ושנויים בתקציב לשנת 1956/57

מר טנא: יש כיום בערך 6.000 מטפחות בבדוניט ופחוניט. לפי תכנית הבניה של השנה הזאת ושל שנת התקציב הקודמת נמצאות בבניה 3.500 יחידות דיור שבחלקן תסתיים הבניה בשנה זאת ובחלקן בשנה הבאה. גיצוע חכנית זו תצמצם את מספר המטפחות בבדוניט ופחוניט ל-2.200-2.300. בקשתנו היא לאפשר לנו להתחייב על הקמת עוד אלפיים יחידות שהן למעשה כולן בשכירות. ההשתתפות בשעור 500 ל"י היא לא רק השתתפות של המשתקן, אלא גם של חברות השיכון ושל קרן הביטוח של פועלי הבנין. המדובר הוא בשכבה סוציאלית כזאת שעבורה אין רכישה באה בחשבון. אם נקבל היום אישור לאלפיים יחידות חדשות, נוכל לטייט את הפעולה עד לחורף הבא; אם האישור יבוא רק במסגרת תקציב השנה הבאה, יצטרכו מטפחות אלו להשאר גם בחורף הבא בבדוניט. אם אנו אומרים שפעולה זו תאפשר חיסול מעברות הבדוניט והפחוניט, לא כללנו את לוו שהוקמו השנה מחדש בשטחי פיתוח. גם במעברות שבחוכניתנו לחטל יש ויבוי טבעי וישנם רדוניט היוצרים משפחות, כך שבמציאות ישאר עודף. במעברות בית ליד, למשל, יש כל שנה 150 משפחות נוספות. תכנית זו מאפשרת חיסול מלא של מעברות קטנות בעיקר. לעומת זאת יש מעברות המשמשות לקליטת עליה נוספת.

מה פירושו של הסעיף "הוצאות שונות-70.000 ל"י" בבקשת ההעברה מטעיף לסעיף בקשר למפעל חסכון היו"ר י. גוריי

לבנין בערים ?

מ"ר טנה

במפעל החסכון לבנין נכניו 18,200.000 ל"י. הוצאו
 מזה 2,4 מיליון ל"י, ובקופת הממשלה נמצאים 15,8
 מיליון ל"י. ההצעה היא להקים 1.500 יחידות בהתיישבות העובדת ו-2.000
 יחידות בעריט, במושבות ובשטחי פיתוח. עבור אלפיים היחידות בעיר רוצים
 אנו לקחת רק 800 ל"י ליחידה מכספיה אלה במקום 2,400 ל"י. הבטחנו לכל חוסך
 הלוואה של 2.000 ל"י מכספי הממשלה ו-800 ל"י מחברות השכון. חברות השכון
 (חברת שכון עובדים, משכנות, רסקו, עמידר) מוכנות לחת הלוואה נוספת
 של 1.200 ל"י עד שנת התקציב 1959/60, כך שאפשר להקציב מספיק הממשלה
 רק 800 ל"י ליחידה, את תכנית החסכון תצא לפועל בהתאם לקווים שנקבעו
 תחלה הלוואה על ידי החסכונות שיצטברו בינתיים, חברת שכון עובדים
 ורסקו הוציאו לצורך הלוואה איגרות חוב, וגם עמידר מגייסת כספים.
 על ידי כך נוכל להשג את הממון הדרוש לבניה. עריט תוך השקעת 1,8 מיליון
 לירות בלבד מכספי החסכון.

בהתיישבות ניתן את הלוואה המלאה. לפי הסכם
 קודם צריכים היינו לבנות בהתיישבות העובדת 2500 יחידות השנה ו-2500
 יחידות בשנה הבאה. במשא ומתן בין הגורמים ההתיישבותיים ובין שר האוצר
 סוכנו כי נתחיל ב-1500 יחידות ובד בבד נכין את הקמת השאר. לגבי 1500
 יחידות אלו אין ממון מטייע מצד גורם שלישי. משתי קופות החסכון נוציא
 6,6 מיליון לירות, ועוד 4-5 מיליון לירות פקדונות. על ידי התחלת הבניה
 יחווטפו חסכונות חדשים, כפי שמלמד נסיון העבר. אני מעריך כי בסוף השנה
 יהיו שוב בקופה 14-16 מיליון לירות.

התקציב האדמיניסטרטיבי של כל השנה הוא 180.000
 ל"י. 60.000 ל"י, הופיעו כבר בתקציב הרגיל, וכאן יש השלמה של 120.000 ל"י
 בקלוקולציה של מחיר היחידה כלולה השתתפות בהוצאות הארגון, אך משרד
 ממשלתי חייב לקבל את אישורה של ועדת הכספים להוצאותיו. לא נחנו כאן את
 הפרוט המדוייק, אך הוא קיים כמובן. חלק מן ההוצאות מיועד גם לחעמולה.

היו"ר י. גורי: רצוי שהפרוט יומצא ויונח בתיקיהם של חברי ועדת
 הכספים.

מ"ר טנה: הסוכנות מממנת בחלק גדול את הסכומים לעולים חדשים.
 היה הטכט בקשר לתכנית נוספת המסתכמת ב-17,7
 מיליון לירות, מזה ישולמו השנה 10 מיליון והשאר בשנת התקציב הבאה על
 ידי הסוכנות. תכנית זו מאפשרת לקלוט החל מן הראשון באוקטובר עוד 5000
 מפשוח, מהן 4000 מצפון אפריקה ו-1000 ממזרח ארופה. כוונתנו לאפשר
 לעולים ממזרח ארופה לעבור ישר לשכון, כי בחלקם הגדול הנם בגיל מבוגר.
 אין טיט לבנות עבורם בשטחי פיתוח, אלא צריך להקים להם יחידות של חדר
 אחד ליד הערים. לקראת התקציב החדש של הסוכנות מתנהל משא ומתן, כי
 ברור שיהיה צורך בתוספת בניה לעליה גדולה יותר בשנה הבאה.

ח. לנדאו: כמה יחידות תהיינה מוכנות לקראת החורף?
 מה הסטנדרד של הדירות העולות 5,5 אלף לירות?
 מדוע לא הצעתם כבר לפני כמה חדשים להקדיש את
 הבניה על חשבון השנים הבאות?

א. בהיר: באיזו הוצה נוספת לתקציב מתבטאות הצעות אלו?
היו"ר י. גורי: זה הכל במסגרת התוספת השלישית, ולא התקציב הרגיל.

א. בהיר: בכמה יחידות מדובר ט"ה?

מ"ר טנה: ב-5500 יחידות.

א. בהיר: אני מציע שהועדה תאשר את ההטכט עליו התחייב שר
 האוצר להקים 2500 יחידות בהתיישבות העובדת.
 כמו כן אני מבקש את נציג הממשלה להודיע לנו מה חושבת הממשלה לעשות
 בכיוון של תוספת בניה עבור העליה החדשה, מאחר שכאן יש הצעת פתרון רק
 ל-5000 יחידות.

א. הרצפלד: נדמה לי שחחר רק מעט להשלים את החיטול המוחלט
 של מעברות הפחונים והבדוניים, ואיני מבין מדוע
 מטר האומץ לבצע את הדבר בשלמותו. תצא מן הועדה החלטה שאנו מאשרים
 בקשה זו אך תובעיה חיטול כל המעברות.

פר 207:

ישארו בערך ארבע בודדים שאנו רוצים כי
יצאו להתיישבות ולשטחי פיתוח. יתכן כי בלוטו
של דבר בצטרך לבנות גם עבורם, אך עדיין לא. כמו כן יש משפחות העוזרות את
ההתיישבות וחוזרות למעברה. גם להם אין לצו ענין דחוף להקים בניינים
במעברות.

שטח יחידת הדיור בשכונת העולים הוא 52-42 מט"ר.
עלי לציין כי בצוע תכנית מפעל החסכון תוסיף תעסוקה לאלפי פועלים.
במידה וחברי הועדה מעוניינים בכך, אוכל להמציא סרוט של מקומות הכניה.

פר 208:

אני מציע להעביר את המעברות המועדות לקליטת
עולים מאזורי הערים לאזורי פיתוח.

פר 209:

אני מציע לאשר את התכנית לקידום הכניה
לחיסול המעברות, וכן את ההעברות מסעיף לפעיל.
בקשר למעיל הכניה, זהו תוכנית העבודה, אני מציע לאזר את ההצעה של 1500
יחידות שבונין ונבדל לשר האוצר כי במידה ויזכר להגדיל את מספר היחידות
בסעיף זה על ידי תוספת תקציב, מהיה הוועדה סוכנה לאשר זאת.

הצעת הינ"ר בתמבלה ללא התנגדות.

הישיבה נבעלה בשעה 19.45